

АЗБУКА ВІЙНИ

Радісно хрестяться люди по всіх визволених з-під большевицького ярма українських селах:
— Нині відпускаєши!

І сиві діди пригадують, як їхні батьки зустрічали тими саме молитовними словами маніфест 1861 року про розкріпачення, про «волю».

— Так тоді воля прийшла, то правда, — скаже якийсь дід, — але землі дали обмаль, а що таке воля без землі?

І він матиме рацію, цей дід. І ще більше, — коли говорить:

— А за большевиків у нас не було ні волі, ні землі. Все було колхозне...

І на адресу колхозів посилаються вже слова, далеко не молитовного характеру:

— Хай їм біс, на кріпаків нас повернула!

Так, за детально проробленою програмою московських верховодів, селяни і повинні були стати кріпаками, рабами, без волі і без землі.

Бо на випадок війни Сталінові треба було мати не тільки слухняну армію, але і надійний тил:

— Кріпаків, тобто колхозних селян.

Адже фронт сильний тільки доти, коли залишається спокійним і міцним його тил. Хитається тил — слабне фронт.

Це — азбука війни. І от, ліквідацію колхозної системи на визволеній Україні з воєнно-політичного погляду треба розцінювати як:

— Нищівний удар по большевицькому тилу.

Всі добре знають методи большевицької агітації. Брехливі їхні газети або зовсім промовчать, ховаючи від читачів звістку про таку важливу подію:

— Щоб не давати приводу для контрреволюційних розмов.

Або, якщо й сповістять, то в такому перекрученому вигляді, що у бідолахи-читача голова обертом піде. Приміром:

— На Україні колхози розпущено, землю дають тільки куркулям, а інших виганяють на роботи до Польщі й Румунії...

Але даремно хитруватимуть жидо-большевицькі інформатори:

— Правда, як олія, завжди наверх спливає.

Нема чого сумніватися, ця правда хутко спливе наверх по всій поневоленій большевиками землі.

Крізь бойові лінії численних фронтів яскраво блискавкою пробіжить незаперечна правда:

— На Україні ліквідовано колхозну систему. Кожному роботящому селянинові там — своя земля, своє господарство.

І ніякими хитродумними засобами большевикам не пощастить приховати сліпучої блискавки — правди від закріпачених покищо руських колхозників, які теж гостро ненавидять силоміць накинута їм колхозний лад:

— Чого нам воювати з німцями, коли вони скрізь звільняють селян від колхозів?

Ось безпосередній висновок, що його не може не зробити селянин, почувши про величезної ваги розпорядження німецького командування.

І звідси:

— Тил у Сталіна вже не є надійним. Тил його армії хитається. Отже покотиться і фронт.

Це — азбука війни. Хто сказав «а», той повинен сказати і «б».

М. ДРИЖЕНКО.